

Sygn. akt: I C 16/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Tomasz Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa K. B., R. B.

przeciwko (...) w W.

o ustalenie ewentualnie o zapłatę

1. oddała powództwa;
2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego 10.817 (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tadeusz Trojanowski

I C 16/21 Uzasadnienie

Powodowie R. i K. B. wnieśli o ustalenie nieważności całej umowy kredytu (...) hipoteczny zawartej w dniu 16 maja 2008 roku ewentualnie o stwierdzenie że umowa jest nieważna ewentualnie o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego (...) w W. kwoty 156.924 zł tytułem uiszczonych na rzecz pozwanego świadczeń nienależnych. Uzasadniając żądanie główne powodowie powoływali się na nieważność umowy. Uzasadniając żądanie ewentualne powołali się na abuzywność zapisów umownych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (k.49). Odnosząc się do roszczenia o zapłatę przywołał art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c. i wywodził, że nie jest wzbogacony kosztem powodów, przeciwnie to powodowie, pomimo dokonywanych wpłat nadal są wzbogaceni kosztem pozwanego. Zaprzeczył również aby umowa była nieważna, a co do roszczenia ewentualnego zaprzeczył aby umowa zawierała klauzule abuzywne.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 16 maja 2008 r. strony zawarły umowę kredytu mieszkaniowego (...) hipoteczny (umowa k. 25). Umowa miała część szczegółową CSU oraz część ogólną COU. Na mocy umowy pozwany zobowiązał się do postawienia do dyspozycji powodów kwoty 192.099,30 CHF z przeznaczeniem na nabycie i wykończenie domu jednorodzinnego. Środki miały być wypłacane w transzach, po spełnieniu określonych w umowie warunków ich wypłaty. Kredyt mógł być wypłacony w walucie wymiennej na sfinansowanie zobowiązań za granicą i na spłatę kredytu walutowego, bądź w walucie polskiej na sfinansowanie zobowiązań w kraju. W tym ostatnim wypadku stosowano do przeliczenia kurs kupna dewiz

obowiązujący u powoda w dniu realizacji zlecenia (§ 4 COU umowy). Odsetki od kredytu pobierane były w walucie kredytu wedle zmiennej stopy procentowej ustalanej przy użyciu stawki LIBOR (§ 6 i 7 COU umowy). Zabezpieczeniem umowy była m.in. hipoteka zwykła i kaucyjna określona w CHF (§ 4CSU umowy). Spłata zobowiązania powodów następowała w drodze potrącania przez pozwanego swoich wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu z opisanego w umowie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego w walucie polskiej, przy czym przeliczenie następowało wedle obowiązującego u powoda w dniu wymagalności raty kursu sprzedaży dla dewiz (§ 20 i 21COU umowy). Z § 10 ust.2 CSU umowy wynika, że powodowie zostali poinformowani o ryzyku zmiany kursów waluty i jego wpływie na wysokość zadłużenia i wysokość rat kredytu.

Dyspozycje wypłaty transzy kredytu zostały złożone w dniach: 16.05.2008 r. oraz 11.12.2008 r. (k. 86,87).

Aneks nr (...) do umowy zawartym w dniu 4 maja 2012 roku strony ustaliły bezpłatne nieprocentowane rachunki dla potrzeb rozliczenia kredytu, w tym rachunek w walucie kredytu i rachunek w PLN zaznaczając, że środki z tego drugiego pobierane będą wyłącznie w wysadku gdy na rachunku walutowym brak będzie środków pieniężnych wystarczających na spłatę raty. Załącznikiem do aneksu były zasady ustalania kursów wymiany walut i spreadu walutowego (aneks k. 31).

Powodowie zaciągnęli sporny kredyt na nabycie i wykończenie domu jednorodzinnego. Przeprowadzili rozeznanie w zakresie istniejących na rynku ofert kredytowych różnych banków. Za radą osoby trzeciej udali się do placówki banku, w której zawarli umowę kredytu. Formalności związane z załatwieniem kredytu załatwiali w placówce banku. Odbyli w tym celu kilka wizyt w Banku. Pracownicy banku zaproponowali powodom kredyt w złotówkach i omówili jego warunki. Pracownik banku nie namawiał do wzięcia kredytu w CHF. Zaproponowano również kredyt powiązany z CHF, (zeznania powoda k 128). W dniu 14 maja 2008 roku złożyli wniosek kredytowy (wniosek kredytowy k. 60-69).Zdarzały się promocje i były tam zapisy indywidualnych warunków(k.126); doradca udzielał wyczerpujących odpowiedzi, klienci mogli otrzymać projekt umowy do domu żeby go spokojnie przeczytać. Dokonywano symulacji we wszystkich walutach jakie były dostępne. Klient sobie porównywał i dokonywał wyboru waluty, Klienci byli informowani, że przy zmianie kursu rata się zmieni. Klienci byli także informowani, że wypłata kredytu nastąpi po kursie z dnia wypłaty i nie budziło to wątpliwości. Tabele kursów były wyświetlane w placówce banku. Klientom przedstawiano historyczne wydruki kursowe. Nie było pośpiechu w zawieraniu umów , umawiało jednego klienta w jednym dniu i na życzenie klient a wszystko było omawiane i tłumaczone(zeznania świadka A. D. k.126-127); zaznaczyć należy że na etapie podpisywania umowy także dbano by nie było przeszkód w tej czynności. Powodowie nie dopytywali czym się różnią kursy kupna i sprzedaży ani jak są tworzone tabele kursowe- nie interesowało to ich(k.128)

Umowa zawarta między stronami sporządzona została przy użyciu wzorca stosowanego przez powoda ale jej treść nie była tożsama ze wzorcem. Obowiązujący u powoda wzorzec miał charakter dokumentu wewnętrznego i był niejako podstawą do formułowania umów zawieranych indywidualnie z klientami banku. Wzorzec zawierał różne warianty rozwiązań umownych, spośród których przy zawieraniu umowy klient mógł wybrać takie jakie uznał za odpowiednie. We wzorcu nie określono waluty umowy , nie określono jednoznacznie sposobu wypłaty kredytu . We wzorcu zawarto trzy możliwości spłaty kredytu : 1) z rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, 2) z rachunku walutowego, 3) z rachunku prowadzonego w walucie kredytu, na który kredytobiorca miał dokonywać wpłat z tytułu zobowiązania kredytowego ,wzorzec k. 91 płyta). Praktyką pozwanego było, iż postanowienia umowy co do rodzaju waluty kredytu i sposobu jego spłaty były indywidualnie negocjowane z klientami. Klientom każdorazowo przedstawiono propozycje kredytu złotowego i informowano go o ryzyku kursowym na wypadek zaciągnięcia kredytu powiązanego z inną walutą. Osobom zainteresowanym zaciągnięciem kredytu we franku szwajcarskim przedstawiano zawsze symulację spłaty kredytu udzielonego w złotówce i we franku. Procedury obowiązujące u pozwanego w dacie zawierania umowy obligowały pracowników banku do informowania klientów zainteresowanych kredytem udzielanym w walucie wymiennej o tym, że:

- w rozliczeniach między klientami, a bankiem w obrocie dewizowym stosuje się ustalone przez bank kursy walut obcych w złotych, a kursy walut zamieszczane są w tabeli Kursów (...),

- w przypadku wypłaty kredytu w walucie polskiej kredyt wypłacany jest po kursie kupna dla dewiz,
- w przypadku spłaty kredytu w walucie polskiej kredyt jest spłacany po kursie sprzedaży dla dewiz,
- w przypadku wzrostu kursów walut podwyższeniu ulega rata spłaty i kwota zadłużenia wyrażone w walucie polskiej (procedura k. 91 płyta).

Zwracano uwagę, że przeliczenie z waluty kredytu nastąpi w momencie wymagalności poszczególnych rat. Warunki umowy były ustalane przed jej sporządzeniem na piśmie. Klienci przed ich uzgodnieniem mieli możliwość zapoznania się z wzorcem i oferowanymi przez powoda wariantami postanowień umownych. Pracownicy powoda nie uzyskiwali żadnych korzyści materialnych w związku ze sprzedażą kredytów walutowych czy denominowanych (zeznania świadków E. B. i A. D. (2) świadkowie przesłuchani na rozprawie w dniu 6 maja 2021. k. 124 i nast.).

Powódka jest z wykształcenia pielęgniarką, ale w wyuczonym zawodzie nie pracuje, od 1997 roku jest agentem ubezpieczeniowym; powód jest inżynierem w górnictwie (zeznania stron na rozprawie w dniu 6 maja 2021 r.; zezwolenie k.120).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody w postaci dokumentów i zeznań świadków, a w części również o przesłuchanie stron na rozprawie w dniu 6 maja 2021. Zeznania świadków Sąd uznał za częściowo wiarygodne, gdyż oczywistym jest że na skutek upływu czasu pewne szczegóły zatarły się już w ich pamięci; świadek B. nie pamiętała czy w 2008 roku klienci mogli indywidualnie negocjować kurs(k.125); świadek D. ujawniła swoje negatywne emocje związane z tym, że sama spłaca kredyt walutowy (k127). Niemniej zeznania te korespondują z przedstawionymi w sprawie dokumentami, przede wszystkim procedurą dotyczącą zawierania umów kredytowych, wzorcem umowy stosowanym przez pozwanego, a także treścią złożonego przez powodów wniosku i treścią zawartej umowy. Natomiast powodowie w wielu miejscach zeznają nielogicznie i wyraźnie starają się umniejszyć fakt, że nie dołożyli należytej staranności przy zawieraniu umowy kredytowej, a skutki swoich zaniedbań przerzucić na pozwanego. W świetle całokształtu ustalonych okoliczności niewiarygodne są sugestie powodów że to pracownicy Banku za powodów dokonali wyboru rodzaju kredytu. Niewiarygodne są także twierdzenia, że powodowie nie mieli wiedzy czym są kursy waluty i że różnią się one w zależności od dokonywania czynności kupna lub sprzedaży. Wiedza ta jest powszechna we współczesnym społeczeństwie, a powodowie zważywszy na poziom wykształcenia i sposób zarabkowania (własna działalność gospodarcza) nie mogą być uznani za osoby skrajnie nieporadne i nieprzystosowane społecznie. Powodowie powoływali się na pełne zaufanie jakie mieli do pracowników pozwanego we wszystkich kwestiach, w których szczegółowe zeznanie mogłoby odnieść dla nich niekorzystny skutek. To powoduje, że zeznania powodów co do przebiegu czynności związanych z zawarciem umowy, udzielonych im informacji i pouczeń są niewiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

Sporna umowa jest umową o kredyt denominowany do CHF w rozumieniu art. 69 ust 2 pkt 4a i ust 3 ustawy prawo bankowe. Istotą umów denominowanych do waluty obcej jest wyrażenie kwoty zobowiązania w walucie obcej i jej następcze przeliczenie na złote polskie (lub inną walutę). Analiza treści spornej umowy i okoliczności towarzyszących jej zawarciu wskazuje jednak w ocenie Sądu, iż przeliczenie wartości kredytu na złote polskie nie było elementem przedmiotowo istotnym umowy. Świadczenia stron od początku mogły być wykonane w CHF, przy czym w przypadku wypłaty kapitału nastąpić to mogło pod warunkami związanymi z celem kredytowania. Niezależnie od tego wybór sposobu uruchomienia kredytu leżał po stronie kredytobiorcy i to powodowie zdecydowali o wypłacie środków kredytu w PLN na rachunki przez nich wskazane. Wybór sposobu uruchomienia kredytu warunkowany był oczywiście celem kredytu tj. sfinansowaniem zobowiązań zaciągniętych w kraju. Nie zmienia to jednak faktu, że wybór ten dokonany został przez powodów, albowiem to powodowie decydując się na zaciągnięcie kredytu u pozwanego określili jego cel i wskazali rachunki bankowe na które pozwany miał przelać środki uzyskane przez powodów z kredytu. Zarówno cel kredytowania jak i numery rachunków bankowych, na które środki przelano zostały z powodami indywidualnie uzgodnione i oczywistym jest, że nie mogły zostać powodom narzucone przez pozwanego.

Co do zobowiązania kredytobiorcy, to powodowie już w chwili zawierania umowy mogli wybrać spłatę z rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego (w PLN), rachunku walutowego (w walucie innej niż CHF) i w walucie kredytu tj. w CHF. Powodowie zawierając umowę mieli zatem do wyboru w zasadzie wszystkie istniejące możliwości i mogli wybrać na potrzeby regulowania swojego zobowiązania w zasadzie każdą walutę. Wybór waluty w jakiej następowała spłata rat był zatem przedmiotem indywidualnego uzgodnienia między stronami, a powodowie wybierając spłatę w walucie innej niż ta, w której zobowiązanie było wyrażone zdecydowali się na spłatę w złotych polskich przy wykorzystaniu kursów tabelarycznych stosowanych przez pozwanego z dnia spłaty, co w praktyce oznaczało, że zdecydowali się korzystać z usługi kantorowej świadczonej przez powoda. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że powodowie zostali pouczeni o stosowaniu w tego rodzaju rozliczeniach kursów ustalanych przez pozwanego, a nadto praktyką stosowaną u pozwanego było zwracane konsumentom uwagi na stosowanie równego kursu przy wypłacie środków z kredytu i przy spłacie rat kapitałowo – odsetkowych. Powodowie mogli wybrać opcję spłaty w innej walucie, co również wiązałoby się z korzystaniem z usługi kantorowej, ale mogli również wybrać spłatę w CHF, a wtedy w ogóle nie dochodziłoby do jakiegokolwiek przeliczenia ich wpłat. W przypadku spłat rat kapitałowo-odsetkowych powodowie wybierali zatem pomiędzy rozwiązaniem gwarantującym im przeliczenie franka po cenie rynkowej tj. spłatę bezpośrednio w CHF, co wiąże się z koniecznością samodzielnego nabywania waluty na rynku, a opcją wygodniejszą (choć prawdopodobnie droższą) jaką jest skorzystanie z usługi kantorowej banku. Powodowie świadomie zdecydowali się na nabywanie franka w Banku, w miejsce poszukiwania i nabywania go na rynku celem spłaty zobowiązania zaciągniętego u pozwanego i wyrażonego w CHF.

Sąd na gruncie niniejszej sprawy nie podzielił prezentowanego czasem w orzecznictwie poglądu, iż wybór poszczególnych wariantów z wzorca umowy nie stanowi indywidualnego uzgodnienia postanowień umownych. Pogląd ten w niektórych konkretnych sytuacjach może okazać się trafny, niemniej nie ma podstaw do dokonywania w tym zakresie jakichkolwiek generalizacji. Oczywistym jest, że w każdym wypadku możliwość negocjowania warunków umowy ograniczona jest ofertą banku, a prawo konsumenta do indywidualnego uzgadniania postanowień umownych doznaje ograniczenia interesami banku, który wszak jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą ukierunkowaną na osiąganie zysków. Obowiązkiem banku jako podmiotu profesjonalnie działającego w obrocie jest natomiast działanie w taki sposób aby nie doprowadzało ono do rażącego naruszenia interesów konsumenta. W realiach dotyczących zawierania niniejszej umowy wybór jakiego mogła dokonać pozwana był szeroki i obejmował całe spektrum akceptowanych przez bank rozwiązań, z których powodowie mogli wybrać dla siebie najkorzystniejsze. W zakresie sposobu spłaty kredytu wzorzec przewidywał w zasadzie wszystkie dostępne możliwości, co przesądza o tym, że dokonanie wyboru spośród oferowanych przez pozwanego wariantów spełniało przesłanki indywidualnego uzgodnienia warunków umownych.

Sąd nie podzielił prezentowanych przez stronę powodową zarzutów co do sprzeczności umowy z prawem lub zasadami współżycia społecznego (art. 58 k.c.). Nietrafne są wywody strony powodowej co do sprzeczności umowy z art. 358¹ § 2 k.c. Przepis ten nie zawiera żadnej normy narzucającej stronom obowiązek stosowania jednego miernika wartości za podstawę wszelkich obliczeń jakie będą stosowane na gruncie wykonywania umowy. Orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie I CSK 139/17 nie może znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie – w stanie faktycznym sprawy w której Sąd Najwyższy wydał przytaczane orzeczenie tylko jedna ze stron zobowiązana była do świadczenia w pieniądzu i w tym kontekście Sąd Najwyższy wypowiedział się o jednolitym mierniku wartości, zaś na gruncie niniejszej sprawy każda ze stron zobowiązana jest do świadczenia pieniężnego i nie ma przeszkód aby każda świadczyła w innej walucie czy też świadczenie każdej ze stron obliczane było wedle innego miernika wartości o ile strony tak postanowią. Założenia przeciwnie byłyby oczywistym ograniczeniem swobody umów wyrażonej w art. 353¹ k.c. Chybione też są wywody powodów co braku oznaczenia kwoty udzielonego kredytu (str.10 pozwu). Cechą kredytów denominowanych (inaczej niż indeksowanych) jest ich wyrażenie w walucie, do której nastąpiła denominacja. Wbrew twierdzeniom powodów kwota kredytu była znana i jednoznacznie określona od chwili zawarcia umowy i wynosiła 192.099,30 CHF. Stanowiła ona jednocześnie kapitał zadłużenia, który nie podlegał i nie podlega żadnym zmianom poza tymi, które wynikają ze spłaty rat. Okoliczność, że po przeliczeniu na złotówki jest to kwota wyższa niż w chwili zawierania umowy jest

skutkiem niezależnych od pozwanego zmian kursowych, a negatywne konsekwencje tych zmian rekompensowane są częściowo spadkiem oprocentowania wynikającym z zastosowania stawki LIBOR.

Indywidualne uzgodnienie warunków umownych, udzielenie powodowi szerokiej informacji na temat ryzyka związanego ze zmianą kursu waluty, a także udzielenie informacji co do sposobów przeliczania waluty powoduje, że postanowień umownych dotyczących tych kwestii nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przyjęte przez strony rozwiązanie nie stanowi nadużycia dominującej pozycji pozwanego, a są wyrazem zgodnej woli stron. Powodowie dokonali wyboru kredytu denominowanego do CHF spośród innych możliwości przedstawianych im w ramach oferty pozwanego Banku. Wybór ten motywowany był prawdopodobnie korzystną wysokością raty i a także nieuzasadnionym przekonaniem powoda, co do ograniczonej możliwości zmiany kursu franka. Wyboru tego powodowie dokonali po uzyskaniu od pracowników Banku informacji pozwalających im na ocenę skutków tej decyzji pouczeniu o ryzyku związanym z zaciąganiem długoterminowych zobowiązań w walucie innej niż pobierane dochody. Zawarcie kredytu denominowanego do CHF objęte było zatem wolą powodów, bo właśnie to odniesienie gwarantowało niższą ratę kredytu, a to z uwagi na zastosowanie do oprocentowania stawki referencyjnej LIBOR. Żadne okoliczności sprawy nie wskazują aby powodowie zostali nakłonieni do zawarcia umowy kredytu denominowanego poprzez jakiegokolwiek nierzetelne praktyki banku. Powodowie posiadając informacje dotyczące ryzyka związanego z zawarciem umowy o kredyt denominowany do innej waluty mieli obowiązek dochowania należytej staranności przy zawieraniu umowy i rozważenia konsekwencji wynikających z zaciągnięcia zobowiązania o określonej treści. Obowiązek informacyjny jaki spoczywa na bankach w ramach zawierania umów z konsumentami nie zwalnia tych ostatnich z obowiązku działania z należytą starannością. Wyniki postępowania dowodowego wskazują, że umowa zawarta została przez powodów bez analizy dostępnych na rynku ofert i bez rozważenia skutków prawnych i finansowych zaciągnięcia tak wysokiego i długotrwałego zobowiązania, do czego powodowie w ramach działania z należytą starannością byli zobowiązani. Okoliczność, że obecnie powodowie uznają, że dokonany przez nich wybór co do rodzaju umowy i sposobu jej spłaty nie był korzystny, nie ma wpływu na ważność umowy. W tej sytuacji Sąd nie dopatrył się przesłanek ustalenia nieważności umowy (art. 189 k.p.c.), a co za tym idzie nie znalazł podstaw do orzeczenia o zwrocie świadczenia nienależnego w wykonaniu nieważnej umowy (art. 410 § 1 i 2 k.c.).

Nietrafne są też zarzuty powodów, uzasadniające żądanie ewentualne, a dotyczące abuzywności klauzul przeliczeniowych dotyczących wypłaty kwoty kredytu w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości wypłacanej kwoty z CHF według kursu kupna walut dla CHF ustalanego przez pozwanego i przy jednoczesnym przeliczaniu wpłat pozwanej po odmiennym kursie sprzedaży CHF ustalanego przez pozwanego w dniu spłaty.

Istotę klauzul niedozwolonych określa przepis art. 385¹ § 1 k.c., zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Art. 385¹ § 3 precyzuje, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał żadnego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Z kolei zgodnie z art. 3 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich warunki umowy, które nie były indywidualnie uzgadniane mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikającą z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeżeli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Zgodnie z art. 4 ust 2 dyrektywy ocenia nieuczciwego charakteru warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem.

Dokonując oceny spornej umowy należy zauważyć, że ustalenie umowne polegające na wyrażeniu kwoty kredytu we franku szwajcarskim stanowi postanowienie określające główne świadczenia stron. Zostały one sformułowane jednoznacznie, a tym samym nie mogą być uznane za klauzule niedozwolone (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c., art. 4 ust 2 dyrektywy). Umowa jest umową denominowaną do CHF, co oznacza, że wysokość świadczeń stron od początku była wyrażona w CHF i nie uległa żadnym zmianom (inaczej niż przy umowach indeksowanych, gdzie wysokość zobowiązania wyrażona jest w PLN, a następnie odniesiona do kursu CHF, co może powodować wątpliwości co do wysokości zobowiązania).

Jak wynika z punktu 2 pozwu, w którym sformułowano żądanie ewentualne, powód nie domaga ustalenia abuzywności wymienionych w uzasadnieniu pozwu klauzul umownych, ale wyłącznie zapłaty tytułem zwrotu nienależycie zdaniem powodów pobranych przez pozwanego rat kapitałowo odsetkowych wynikających z umowy, w wysokości wyższej niż wynikałoby to z umowy po usunięciu klauzul abuzywnych. Przedmiotem badania Sądu pod kątem abuzywności klauzul umownych były tylko zatem tylko te wskazane przez powodów postanowienia umowy, które mogły mieć wpływ na wysokość rat kapitałowo odsetkowych tj. powołane na str.11 pozwu. Postanowienia te zostały już szczegółowo ocenione przy rozważaniu przesłanek nieważności umowy i nie mogą zostać uznane za abuzywne z uwagi na to, że zostały indywidualnie uzgodnione.

Ponadto powódka prowadzi działalność gospodarczą na przedmiotowej nieruchomości co wynika wprost z informacji o działalności gospodarczej (k.89)- wyklucza to możliwość potraktowania powódki jako konsumenta (art.22¹kc) a zatem możliwość z korzystania z ochrony określonej w wyżej powoływanych przepisach. Dokument wyraźnie wskazuje miejsce wykonywania działalności gospodarczej(znamienne jest, e powód pytany czy umowy są zawierane w budynku powodów zawahał się z odpowiedzią).Powódka wywozowała ,że żadnych umów w domu powodów nie zawiera a wymóg wskazania miejsca wykonywania działalności gospodarczej jest formalnością związaną z samozatrudnieniem, ale jej zeznania nie zasługują na wiarę. Instytucja ewidencji działalności gospodarczej nie miałaby sensu , gdyby przedsiębiorca mógł doraźnie głośłownie negować jej zapisy.

Nie znajdując podstaw do stwierdzenia nieważności umowy ani uznania jej postanowień za niedozwolone Sąd uznał, że umowa z dnia 16 maja 2008 r. jest dla stron wiążąca, co skutkowało oddaleniem powództwa głównego i ewentualnego w całości.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., zasądzając od powodów na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego, obliczone w oparciu o wskazaną przez powodów wartość przedmiotu sporu.